

důvodu řešiti takto nespornou otázku, zda i náklad na školní zřízení je nákladem ve smyslu § 2 zák. č. 16/1873 — uznati nař. výrok žal. úřadu v rozporu se zákonem.

Č. 11.445.

Samospráva obecní. — Církevní věci (Slovensko): Za účinnosti zák. č. 329/21 Sb. nelze z ustanovení § 138 zák. čl. XXII:1886 vyvozovati nárok na osvobození pozemků kostelních a farních od obecních přírážek.

(Nález ze dne 27. září 1934 č. 17.923.)

Věc: Dr. Pavel J. v T. proti exposituře finančního ředitelství v Trnavě o osvobození od obecních přírážek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Konstantin H., farář v M., žádal podáním z 29. října 1931 o výrok, že pozemky řím.-kat. kostela a řím.-kat. fary jsou podle § 138 zák. čl. XXII:1886 osvobozeny od obecních přírážek. Žádost byla expositurou finančního ředitelství v Trnavě nař. rozhodnutím zamítnuta, ježto za platnosti zák. č. 77/1927 Sb. není pro osvobození od obecních přírážek k pozemkové dani z beneficiálních farních a církevních pozemků od 1. ledna 1928 zákonného podkladu, neboť cit. zák. č. 77/1927 Sb. nepřevzal ustanovení v zák. čl. XXII:1886 uvedená.

Stížnost uplatňuje, že ani zák. č. 77/1927 Sb. nezrušil osvobození farních pozemků od obecních přírážek podle § 138 zák. čl. XXII:1886, naopak ze zák. č. 329/21 Sb., který v § 30 odst. 1 dovoluje rozvrhnouti přírážky na všechny v obci předepsané přímé daně, pokud je zákonem dovoleno k nim ukládati přírážky, jest prý patrné, že § 138 cit. zák. článku, který nedovoluje vybírání obecních přírážek u farních pozemků, byl zákonem zachován v platnosti.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Podle odst. 2 § 138 cit. zák. čl. neplatí duchovní obecní daně z požitků, které pobírají výhradně v důsledku toho, že v dotyčné církevní obci obstarávají úřad duchovního.

Nss nemusí řešiti otázku, zdali toto ustanovení se vztahovalo i na osvobození od obecních přírážek, předepsaných z farních pozemků, poněvadž i kdyby tomu tak bylo, pozbylo toto ustanovení své platnosti vydáním zák. č. 329/21 Sb., neboť tímto zákonem o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním bylo v §§ 29 a dalších nově upraveno vybírání obecních přírážek, a § 57 tohoto zák. praví, že veškerá ustanovení zákonů a nařízení, dále statutů městských a municipálních, která se týkají poměrů finančního hospodaření obcí a měst s právem municipálním, upravených tímto zákonem, pozbývají platnosti.

Pozbyl tedy v důsledku tohoto ustanovení i platnost § 138 odst. 2 cit. zák. čl., jak také prov. nař. č. 143/1921 Sb. k § 57 zák. pod bodem 8 správně uvádí.

Dovolává-li se stížnost na podporu svého stanoviska ustanovení § 30 odst. 1 zák. č. 329/1921 Sb., je na omylu; obratem tam použitým: »po-

kud jest zákonem dovoleno k nim přirážky ukládati« mělo býti vyjádřeno pouze, že obec jest oprávněna ukládati přirážky k přímým daním jenom potud, pokud zákon daňový připouští, aby ten který druh přímých daní byl obecní přirážkou postižen, nebyla tím však zachována — výjimkou z všeobecné derogační klausule § 57 — v platnosti dosavadní osvobození od povinnosti přirážkové.

Měl proto žal. úřad právem za to, že osvobození farních pozemků od obecních přirážek již neexistuje.

Č. 11.446.

Živnostenské právo: I. * Osoba, která byla před účinností zák. č. 112/1927 Sb. zaměstnána po dobu 6 let o nedělích a svátcích v živnosti hostinské a výčepnické jako sklepník a zavázala se majiteli živnosti, že mu bude kdykoliv na požádání nápomocna v jeho živnosti jako sklepník, není po rozumu § 3 odst. 1 bodu 1 lit. b) cit. zák. osvobozena od průkazu způsobilosti předepsaného pro živnost hostinskou a výčepnickou v § 1 označenou. — II. Meze stížního oprávnění živn. společenstva při dalším propůjčení koncese hostinské.

(Nález ze dne 27. září 1934 č. 18.164.)

Prejudikatura: ad I.: srov. Boh. A 8739/30, 9829/32.

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků pro H. a okolí v H. (adv. Dr. Julius Eisner z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 16. února 1931 zamítl okr. úřad ve Frýdlantě žádost Rudolfa W. za udělení koncese hostinské a výčepnické pro dům čp. . . . v H. s odůvodněním, že nepředložil řádného průkazu způsobilosti podle § 2 zák. č. 112/1927 Sb. Dodáno bylo, že předložené vysvědčení vydané hostinským Františkem St. z D. nevyhovuje ani předpisům odst. 1, ani předpisům odst. 2 cit. paragrafu.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému, zrušil výměr prvé stolice a udělil Rudolfu W. žádanou koncesi s odůvodněním, že udělení této koncese nevádí ani okolnosti, na které nutno bráti zřetel podle § 18 živn. ř., ani jiné zákonné překážky. Pokud jde o potřebu obyvatelstva, dospěl žal. úřad k závěru, že je prokázána již tím, že jde pouze o další propůjčení koncese hostinské a výčepní, která trvá v tomto domě již dlouhou dobu, a že zachování tohoto hostince vyžaduje jak potřeba místního obyvatelstva, tak zejména potřeba obyvatelstva obec navštěvujícího. Současně vyslovil, že uchazeč o koncesi je od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. b) zák. č. 112/1927 Sb. osvobozen, poněvadž prokázal vysvědčením Františka St., že byl v živnosti hostinské a výčepnické zaměstnán nejméně šest let jako číšník.

Ve stížnosti podané k nss-u jsou uplatňovány jednak námitky proti výroku, pokud jím bylo uznáno, že zúčastněná strana Rudolf W. je osvobozen od průkazu způsobilosti předepsaného pro nastoupení živnosti hostinské a výčepnické, jednak námitky s hlediska potřeby oby-